

Janezov krst pripravlja Jezusovega

Razlaga Lukovega evangelija 2,78-80

78. Ko so ljudje v svojih srcih presojali o Janezu in premišljevali, ali ni nemara on Kristus, jih je ta zavrnil, rekoč: »*Jaz vas krščujem z vodo v kesanju.*« Videl je namreč, kar je bilo skrito v njihovih srcih. Premislimo najprej, od koga izvira ta milost!

Apostol Pavel nam kaže, kako so tudi preroki videli, kar je bilo skrito v srcu, saj piše: »*Razkrile se bodo skrivnosti njegovega srca, padel bo na obraz, molil Boga in priznal, da je Bog resnično med nami.*« Božji dar je tedaj tisto, kar daje razodetje, ne pa človekova lastna moč. Tudi Janez vidi zato (v srca) bolj po Božji dobroti kakor zaradi kake naravne sposobnosti.

Kam pa je – nadalje – naravnano omenjeno premišljevanje Judov, če ne potrjuje dejstva, da je po pričevanju Pisma Kristus že prišel? Njega so namreč pričakovali. In tudi prišel je tisti, ki so ga bili pričakovali, ne pa morda kdo drug, ki ga ne bi bili pričakovali. Kaj bi namreč bilo bolj nespametno kakor to, da bi tistega, ki so ga slutili v nekom drugem, to je v Janezu, v njegovi lastni osebi ne sprejeli?

Menili so pač, da bo prišel po poročeni ženi; tega, da je izšel iz device, pa ne verjamejo. Toda – vprašam – katero človeško rojstvo bi bilo za Boga primernejše od takega, pri katerem brezmadežni Božji Sin ohrani čistost svojega brezmadežnega izvora tudi, ko sprejme človeško telo? In res je bil kot znamenje Gospodovega prihoda že nekoč prej postavljen porod device, ne pa poročene žene!

79. *Jaz vas krščujem z vodo.* Janez brž pokaže, da on ni Kristus, saj deluje na viden način. Ker sta v človeku dve naravi, duša in telo, vidno posvečujejo vidne reči, nevidno pa nevidna skrivnost. Voda umije torej telo, duh pa izmije prestopke duše.

Prvo vidno izvršujemo, na slednje se le obračamo s klici. Vendar že v vodi sami veje dih Božjega posvečevanja. Voda tako ni le sredstvo za umivanje telesa, temveč se obeh vrst očiščevanja sploh ne da ločiti med seboj. Eno je krst pokore, nekaj drugega pa krst milosti, saj se pri krstu milosti združujeta obe očiščevanji, telesa in duše, pri krstu pokore pa gre le za zunanje očiščenje. Ker so grehi skupni duhu in telesu, mora biti pač tudi njuno očiščevanje skupno.

Pametno je ravnal Janez, ko je Judom dal vedeti, da pozna njihove skrite misli. Po drugi strani pa njihovega mnenja, da je on Kristus, ni zavrnil z besedo, kakor da bi za to njihovo misel sploh ne vedel, marveč je to dokazal z dejanjem. Človekova dolžnost je namreč, da se kesa za svoje grehe, skrivnostno milost pa more dati samo Bog.

80. *Pride pa močnejši od mene.* Janez ne rabi primerjave, da bi z njo povedal, da je Kristus močnejši od njega, ker med Božjim Sinom in človekom sploh ni moč narediti nobene primerjave. Te besede izreka, ker je močnih mnogo.

Saj je tudi hudič močan! *Nihče pa ne more vdreti v hišo močnega in mu izropati premoženja, če močnega prej ne zveže.* Mnogo je tedaj močnih, vendar pa »močnejši« ni nihče razen Kristusa.

Janez se zato nikakor ni hotel primerjati s Kristusom in je brž dodal: *»Jaz nisem vreden nositi njegovega obuvala.«* S tem je hotel pokazati, da se je milost oznanjevanja evangelija prenesla na apostole, ki so za to milost tudi obuti.

Hkrati je Janez to dejal – se zdi – ker pogosto predstavlja celotno judovsko ljudstvo. Na to njegovo vlogo sicer merijo neke druge njegove besede, ko pravi: *»On mora rasti, jaz pa se manjšati.«* Kajti judovsko ljudstvo se mora zares manjšati, krščansko ljudstvo pa rasti v Kristusu.

Na enak način že Mojzes predstavlja vse ljudstvo, a niti on ni obut v Gospodove čevlje, marveč v svoje lastne čevlje. Tudi ljudstvo je obuto, toda ne v svoje lastne čevlje. Mojzesu je pa celo ukazano, naj sezuje obuvalo s svojih nog, da bi mogel usmeriti korake svojega srca in svoje duše na duhovno pot, odvezan vezi telesa.

Apostoli so po drugi strani sneli obuvala s svojih nog, ko jih je Gospod poslal na pot brez obuvala, brez popotne palice, brez popotne torbe in brez pasu. Vendar niso takoj obuli Gospodovega obuvala. Nemara so ga začeli nositi šele po vstajenju. Poprej jim je bilo namreč prepovedano, da bi komu pripovedovali o Gospodovih delih. Šele po vstajenju jim je Jezus naročil: *»Pojdite po vsem svetu oznanjat evangelij,«* da bi, stopajoč po poti oznanjevanja, razširili oznanilo o Gospodovih delih po vsem zemeljskem krogu.

Oznanjevanje evangelija je torej svatovsko obuvalo. A o tem bomo raje spregovorili drugje.

Prevedel Aleš Maver
(CCL 14,65-67)